

Afstemninger stedsbundne Sammenhold, der havde vist sig paa det store Spørgsmaal i Venstrepartiet her. Det var Kamppositionen, og den var bleven ulige gunstige for Venstre, end den tidligere havde været, hvilket jeg om lidt skal komme ind paa. Jeg skal dog hellere strax omtale det, for ikke at glemme det. Jeg siger, at hele Kampen netop for Folkethinget saae ulige gunstigere ud, end den nogenfinde tidligere saae, og dette i flerdobbelt Henseende; thi for det Første stod Folkethinget paa lovlig Grund. Det er under vore Forhold en Fordel for en parlamentarisk Repræsentation, og i Grunden under alle Forhold, at bekæmpe Regjeringen paa Lovens Grund; det at maatte kæmpe mod en Regjering, der er gaaet uden for Loven, er for en parlamentarisk Repræsentation en vanskkelig Stilling. Thi den endelige Kamp maa føre til at kalde Folket til Hjælp ogsaa — jeg siger det rent ud — udenfor Loven (En Stemme: Imod Loven?). Jeg siger ikke imod Loven, men udenfor Loven (En Stemme: Ja, udenfor Loven eller imod Loven er ganske det Samme). Nei, udenfor Loven er ikke det Samme som imod Loven. Det ærede Medlem tager feil, der er stor Forskjel. Men det var nu ikke mere Tilfældet. Nu stod Repræsentationen her i en Kampstilling ligeoverfor Regjeringen paa lovlig Grund, og den stod i en Kampstilling paa lovlig Grund, der var særlig ugunstig for Regjeringen; thi saaledes som Budgettet var lagt tilrette af vort Parti, da vi havde Ledelsen af Sagerne ifjor Efteraar, var det netop lagt tilrette paa det Punkt, hvor Folkethingets bevilgende Myndighed var absolut uantastelig, nemlig paa de ekstraordinære Bevillinger. Alle de Vanskeligheder, der reiste sig af konstitutionelle Punkter og saadant Noget, Strid mellem de to Thing, vare borte. Man stod ikke mere i Kampstilling ligeoverfor Lands-thing og Regjering; man stod kun ligeoverfor Regjeringen paa den rene Bevilling, og endelig for det Tredie stod Folkethinget i denne Kampstilling inden Oplosningen i December Maaned mod Regjeringen med et Folk bag ved sig, der havde Bevidstheden om, at der var gjort ikke blot yderlige Skridt, men de yderligst mulige Skridt til Fred og Forsoning. Der stod en Befolkning bag ved Flertallet her i Folkethinget, som tildels mente, at det var gaaet alfor vidt, at, hvad det havde gjort, var feil. Det havde ladet sig kysse, det havde ladet sig gjøre bange, det var rent forkert, hvad det havde gjort. Hvad der var fæst, maatte aldrig ske mere. Hvor kan Noget tvivle om, at den Del af Befolkningen, der dømte saaledes, naar det var kommet til Kamp, kunde have været en kraftig Støtte for dem, der ellers kunde være betænkelige. Vi stode med Befolkningen bag ved os, paa en Tid, hvor en Del af denne Befolkning — og det er altid saaledes i enhver Befolkning og i enhver Opposition, at der vil være to Retninger, een, som ønskede

at gaa mere hurtigt frem, og en anden, som ønskede at gaa besindigere frem — havde ønsket en besindigere Fremgangsmaade, at saae Fjendingen i saa Henseende fuldt opfyldt, og at saae et saa tydeligt og klart Indblik i, hvad Værd det havde under de daværende Forhold at føre en Forsøningspolitikk, bygget paa, at Ministeriet og det ministerielle Parti skulde sætte det Første, Landets Interesser over det Andet, sine egne Anskuelser, og Ministeriet. Altsaa, siger jeg: vi stode overfor en Kamp, tagen op dengang paa en saa gunstig Position paa Finantsloven som mulig, paa lovlig Grund og med den gunstigste Bund i Folket, og med mange Skuffelser til Baggrund. Det er noget, som vi netop som Politikere — og navnlig kan jeg idag hilse det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) mere som Theoretiker end som Realpolitikere — som vi som Realpolitikere maa kunne indse, hvad Betydning det har at være gaaet til den yderste Grænse af Indrømmelser, at være kommen saa vidt, at Folk sige: nei, vi gjøre ikke flere Indrømmelser, nu taale vi det ikke længere. Hvilken Position er det ikke at staa med et Folk bag ved sig, der siger det? Kan nogen Opposition ønske sig det bedre? Jeg siger for mit Vedkommende, at det Bedste for en Opposition er at have et Folk bag sig, der siger: ikke et Skridt videre, ellers gaa vi fra Jer, men ikke en Opposition, der maa trække Folk med sig og maa være bange for selv at gaa frem. Men vi vare inden den 3die Januar komne saa vidt, at der stod et stort Flertal i det danske Folk, som sagde: fremad, ikke et Skridt tilbage. Det var Stillingen, og det var i Kraft af den Stemning, at Folket valgte den 3die Januar og valgte et solidt og stærkt Flertal mod Ministeriet Estrup (Berg: Solidt?). Ja, solidt. Ja det indrømmer jeg, det ærede Medlem føler sig truffen; men det ærede Medlem behøver endnu ikke at røbe i saa Henseende, hvad han kan have af Følelser; det skal jeg komme til om lidt. Men Valgerne trøede, at de valgte et solidt Flertal (Berg: Saa?). Jeg veed ikke, hvad de have vidst i Kolding, men andre Steder have de det. Valgerne trøede, at de Folk, som de sendte ind, vare over 60 Mænd mod Ministeriet Estrup. Altsaa siger jeg, at det var den almindelige Dom, det dengang fremgik af Folket som Svar paa Ministeriets Oplosning, at det sendte et Flertal ind mod Ministeriet Estrup. (Afbrudelse af Berg). Ja, det ærede Medlem vil dog indrømme, at han dengang hørte til det Parti eller til et Parti, som var imod Ministeriet Estrup. Jeg har i det Mindste set det ærede Medlem betegnet som den egentlige Opposition mod Ministeriet Estrup. Saaledes har jeg i det Mindste set i det ærede Medlems egne Blade, jeg veed ikke, om han selv har skrevet det, eller om Andre har skrevet det. (Berg: Ja, den fornuftige Opposition!). Ja, det kan jeg ikke vide, jeg regner det Hele under Et. Det Opposition